

CASTOR AAN FUN.

Schets

DOOR

MIL VAN HOORN.

I.

Beste Funne broer,

Dat de wereld buiten Moeder's nest of de Baas z'n kamer er zóó uitzag, heb ik nooit gedacht. Ik heb me de wereld altijd ruimer en zindelijker voorgesteld. Ruimer, omdat jij altijd schreef van de „wijde” wereld; en zindelijker, omdat ons van het begin afaan zindelijkheid werd voorgepreekt, zoodat ik meende, dat dit in de „wereld” noodig en gewenscht was.

Maar nu ik ook de groote reis ondernomen heb van uit Moeder's nest, nu merk ik, dat de voorstelling, die ik me gemaakt had, ten eenemale onjuist is. De wereld is eng, heel bekrompen en klein, en vuil, heel vuil. *Mijn* wijde wereld, op de 2de Egelantierdwarsstraat No. 23F, drie hoog, is het ten minste.

Ik zal trachten je er een voorstelling van te geven, en al mocht dit mij niet gelukken in een beschrijving van mijn omgeving, dan zul je het zeker wel begrijpen uit het vieze en slechte papier, waarop ik mijn brieven moet schrijven. (Voor dit laatste, excuus! Er is niet beter; het beste papier komt van den spekslager, en daar dit lekker vet is, en ik niet bijster veel te eten krijg, gebruik ik het voor voeding.)

We wonen drie hoog. „We” zijn: de Vrouw (Annie's Moeder), de Baas (A's Vader), kleine An, Leendert en Neeltje (broer en zusjes van An) en ik. „Drie hoog” wil zeggen: vier ramen hooger dan de straatstenen, de kelder-ramen niet meêgerekend. We hebben een voorkamer, een alkoof en een keukentje. De voorkamer dient om te zitten, te eten, en, voor Leendert, Neeltje, kleine An en mij, ook om te slapen. In de alkoof slapen de Vrouw en de Baas. Apropos, ik bedoel nu met „den Baas,” mijn nieuwen Baas — An's Vader — en niet meer onzen gemeenschappelijken ouden Baas van Moeder.

Het keukentje dient voor niets, geloof ik; want koken doet de Vrouw op de kachel in de voorkamer; zeker omdat er in de keuken geen kachel staat. Daar staat een waschtobbe en een kapot droogrek.

Meubels hebben we niet veel; er zou ook niet veel plaats voor zijn; de zit-slaap kamer is klein en als de matrassen overdag op elkaar in een hoek zijn gestapeld, blijft er tusschen de tafel, de twee kasten, de kachel en de stoelen juist ruimte genoeg voor kleine An en mij om ons te bewegen. We mogen dan nog wel goed uitzien, dat we ons niet stooten, want meestal is het heel donker in de kamer. Er valt niet veel licht in de nauwe straat, en nog veel